

ת"פ 7349/01/19 - מדינת ישראל נגד נתנאל אילוז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7349-01-19 מדינת ישראל נ' אילוז
תיק חיצוני: 5150/18

בפני המאשימה נגד הנאשם
כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רינת בן-יעקב, פמ"י (פלילי)
נתנאל אילוז
ע"י עו"ד מעיין נופר עמון

החלטה

לפניי טענה מקדמית הנוגעת לפגם או פסל בכתב האישום.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של עסקה אחרת בסמים לפי סעיף 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973.

מעובדות כתב האישום עולה, כי במהלך חודש נובמבר 2018, קשר הנאשם קשר עם נחמן האמער (להלן - **נחמן**) ואחיו יצחק עמר (להלן - **יצחק**), להעביר סמים מסוג חשיש - גראס במשקל של כ - 3.5 ק"ג (להלן - **הסמים**) מרשותו, לרשותו של נחמן ויצחק. הסמים היו מוסתרים במחסן בעיר ברצלונה שבספרד, שהיה ברשותו של הנאשם. המחסן היה נעול במפתח, אותו החזיק הנאשם. במהלך אותה תקופה, עת שהו הנאשם ונחמן בישראל, ועל פי תיאום מוקדם בין השניים, העביר הנאשם לנחמן את המפתח למחסן, תוך שציינו בפניו את המיקום המדויק של המחסן, על מנת שנחמן יאסוף משם את הסמים. לאחר מכן, רכש נחמן כרטיסי טיסה עבורו ועבור יצחק, וביום 25.11.2018 טסו השניים לספרד על מנת לאסוף את הסמים מהמחסן. בהמשך, אספו השניים את הסמים מהמחסן. בגין מעשיו אלה הואשם הנאשם, כאמור לעיל.

במוקד המחלוקת בין הצדדים שאלת סיווג העבירה המיוחסת לנאשם: האם מדובר ב"עבירת חוץ" - המחייבת לכאורה את הסכמת היועץ המשפטי לממשלה להגשת כתב אישום, או שמא מדובר ב"עבירת פנים", שאז לא נדרשת הסכמה זו.

הנאשם טוען, כי לבית משפט זה אין נתונה סמכות טריטוריאלית לדון בעבירה הנדונה, הואיל וכל יסודות העבירה בוצעו מחוץ לשטח ריבונות המדינה, והיות שכתב האישום לא הוגש על ידי היועץ המשפטי לממשלה, או שלא שנתן הסכמתו לכך בכתב. לכן נטען, כי יש לבטל את כתב האישום. בנוסף טוען הנאשם, כי מעשיו הם אך בגדר "הכנה" לעבור את העבירה. עוד נטען, כי נחמן הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית. לפיכך,

עמוד 1

משעה שהסכימה המאשימה להאשים את נחמן בעבירה זו ולא בעבירה של ייבוא סמים, הכיצד יכולה היא לטעון כי הנאשם והאחרים ביקשו לייבא את הסמים, שהרי לכאורה, היא אינה יכולה להישמע בשני קולות?

מנגד, סוברת המאשימה, כי לבית המשפט נתונה הסמכות הטריטוריאלית לדון באישום, זאת הואיל ולשיטתה, "מקצת העבירה" בוצע בתוך שטח המדינה. לטענת המאשימה, רק בעקבות כל פעולות הנאשם והאחרים, שכללו בין היתר - משא ומתן ביניהם, שיחות טלפון רבות, פגישות, מסירת המפתח למחסן ומיקומו של המחסן, הזמנת כרטיסי הטיסה ועוד - שהתרחשו כולם בישראל, מעידים, כי חלק ניכר מן העבירה התבצע בתוך שטח ישראל ולא רק מקצתה.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי במכלול כתבי הטענות בהקשר זה, מצאתי כי דין הטענה המקדמית להידחות.

הנאשם הואשם בעבירה של עסקה אחרת בסמים. הפסיקה העניקה לעבירה זו, הנזכרת בסעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים, משמעות רחבה הכוללת כל הסכמה לביצוע פעולה אסורה בסמים מסוכנים, בין אם הסכמה זו מומשה בסופו של דבר ובין אם לאו, קרי קשירת קשר לביצוע עסקה בסמים (להרחבה ראו ע"פ 243/84 **חוזה נ' מדינת ישראל** (מיום 6.5.1985); ע"פ 3795/92 **לוי נ' מדינת ישראל** מיום 22.3.1994); ע"פ 1708/91 **מדינת ישראל נ' אנבריה** (מיום 1.7.1992); יעקב קדמי, **על פקודת הסמים המסוכנים**, עמ' 134).

עיון בעובדות כתב האישום בלבד, עוד בטרם נשמעו הראיות מעלה, כי כלל רכיבי העבירה המיוחסת לנאשם התרחשו, הלכה למעשה, בשטחי ישראל. כך למשל, סעיף 3 לעובדות כתב האישום מתאר, כי הנאשם העביר לאחר את המפתח למחסן הסמים במסגרת הקשר שנרקם בין השניים. נדמה, כי בהינתן האמור, הרי שהמאשימה מייחסת לנאשם ביצוע עבירה שבוצעה כולה בשטחי ישראל. עולה, אפוא, כי שאלת הסמכות הטריטוריאלית כלל אינה רלבנטית, ודינה להידחות.

למעלה מן הצורך, ואף אם אניח כי קיימת רלבנטיות לשאלה הנטענת, אוסיף שיש לדחות את הבקשה ולו מן הטעם, שמקצת העבירה נעברה בשטחי ישראל ואין מדובר ב"הכנה" בלבד כנטען על ידי ההגנה. ובמה דברים אמורים?

נקודת המוצא היא הוראות סעיף 12 לחוק העונשין, המורה כי "דיני העונשין של ישראל יחולו על כל עבירת פנים". סעיף 7 לחוק העונשין מגדיר מהי "עבירת פנים", לצורך קביעת סמכותו הטריטוריאלית של בית המשפט בישראל, בהתאם לסעיף 12 לחוק, כדלקמן:

(א) "עבירת פנים" -

(1) עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל;

(2) מעשה הכנה לעבור עבירה, ניסיון, ניסיון לשדל אחר, או קשירת קשר לעבור עבירה, שנעשו מחוץ לשטח ישראל, ובלבד שהעבירה, כולה או מקצתה, הייתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל.

(ב) "עבירת חוץ" - עבירה שאיננה עבירת פנים.

מלשון הסעיף עולה, כי עבירה תיחשב ל"עבירת פנים", אם מקצתה נעברה בתוך שטח ישראל. לצורך תחולה טריטוריאלית של הנורמה הפלילית על "מקצת העבירה" לפי סעיף 7 לחוק, כלל הוא, כי "מקצת" זה צריך להיות חלק מן היסוד העובדתי של אותה עבירה, שהתבצע בשטחי ישראל (ע"פ 400/88 עיסא ע'ית נ' מדינת ישראל, (מיום 22.3.1990) בפסקה 6 לפסק-הדין; ע"פ 4391/03 יוסף אבו רביא נ' מדינת ישראל, (מיום 13.12.2005) ובש"פ 5383/13 פואד דוידאר נ' מדינת ישראל (מיום 19.8.2013) בפסקה יח' להחלטה).

צודקת המאשימה בתגובתה, כי מקצת העבירה, וייתכן כי אף יותר מכך, בוצע בשטחי ישראל. כך, הנאשם והאחרים ניהלו את הקשר הפלילי לביצוע העסקה מתוך שטחי ישראל: כל המעורבים בעסקה הינם תושבי ישראל אשר התגוררו בישראל; הצדדים תיאמו להיפגש ונפגשו בישראל; הנאשם העביר לנחמן את המפתח למחסן הסמים, כמו גם את מיקומו המדויק בעודו בישראל; האחרים הזמינו כרטיסי טיסה לברצלונה מתוך ישראל, ועוד. ברור, אפוא, כי מקצת העבירה של העסקה המיוחסת לנאשם בוצע מתוך שטחי ישראל. אדגיש שוב, כי משמצאתי כי אין רלבנטיות לשאלת התחולה הטריטוריאלית, הדברים האמורים הינם בגדר למעלה מן הצורך.

עוד אציין, כי מדובר בטענה מקדמית, וברור כי הדבר יידון בהרחבה, ככל שאדרש, במסגרת הכרעת הדין. בנוסף, החלטה בטענה זו נסמכת על עובדות כתב האישום בלבד, ואין בתוצאותיה כדי להשליך על שאלת ההרשעה או הזיכוי של הנאשם.

לאור התוצאה אליה הגעתי איני נדרש להתייחס ליתר טענות הנאשם כפי שהועלו בבקשה.

לאור כל האמור, נדחית הטענה המקדמית. והמשך הדיון יתקיים כמתוכנן ביום 15.12.2019, במסגרת שמיעת טענות הזוטא.

המזכירות תשלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ג כסלו תש"פ, 11 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.